

Szász Anna

Pislákoló gyertyafény
 vaksi árnyat
 vet a falra
 penészes éj-bödön
 elnyeli a
 picinyke lelket
 ki elfáradt
 buzgó kutatásban.

Megélt idő
 hangtalan szavak
 dúdol a szél
 nem láttalak
 a temető
 félhangos homályában
 lehunytam szemem.
 Belül néztelek
 s évek teltek el
 mire felismertelek.

Mikor a fák
 hófehéren
 csüngtek alá
 az ég tisztaságából
 kérdőn néztem belülré
 talán felfedezhetem
 miért e némaság.

A cseppek –
 vér vagy könny volt-e,
 nem tudom –
 megfagytak
 az eresz
 lapos hasadékában
 nem kímélte
 őket az idő
 dermesztő
 keze
 csak
 szívemet
 ne markolászná.

Néma árnyak vesznek
 fekete folyó
 hömpölygésébe.

Béke az erdő
 nap szüremlik
 az ágakon át
 végső hatalom
 nyughelye.

